

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/16/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2312204411
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2312204411.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov Mgr. Dušana Čima a JUDr. Jána Mihala v právnej veci navrhovateľa: K. B., nar. XX.XX.XXXX, Z. č. XXX, zastúpeného splnomocnenkyňou: JAVOR - TOKÁR, advokátska kancelária s.r.o., IČO: 36 264 750, Bratislava, Stará Vajnorská 37, proti odporkyni: U. X., rod. Z., nar. X.XX.XXXX, bytom X., Y. XXXX/XX, zastúpenej splnomocnencom: JUDr. Ing. L. G., V., U. XXX, o neúčinnosť právneho úkonu, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 2. októbra 2012, č. k. 15C/66/2012-86, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Nariaďuje sa súdu prvého stupňa vykonať opravu vo výroku rozsudku v uvedení dňa uzatvorenia kúpnej zmluvy.

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 79,58 eur k rukám jeho advokáta do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že kúpna zmluva zo dňa 19. novembra 2011 (správne 19. júla 2011) uzatvorená medzi E. Z., nar. 20.2.1962 ako predávajúcim a odporkyňou ako kupujúcou, ktorou E. Z., nar. XX.X.XXXX previedol na odporkyňu vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území X. a ktoré sú vedené Správou katastra Šaľa na LV č. XXX ako parc. registra „C“ č. XXXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 405 m², parcela registra „C“ č. XXXX/X - záhrady o výmere 434 m², parcela registra „C“ č. XXXX/X - záhrady o výmere 54 m² a stavba súpisné č. XXXX - rodinný dom postavený na parc. č. XXXX je voči navrhovateľovi právne neúčinná; odporkyni uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy konania 99,50 eur do 3 dní a trovy právneho zastúpenia 318,79 eur k rukám jeho advokáta do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa právne odôvodnil ustanoveniami § 42a ods. 1, 2, § 42b ods. 1, 2, § 116, § 117 OZ (z. č. 40/1964 Zb. v znení zmien a noviel - Občiansky zákonník) a vecne tým, že po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že napádaný právny úkon - kúpna zmluva zo dňa 19.7.2011 je úkonom, ktorý smeruje ku kráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky navrhovateľa, keď tento úkon bol urobený v lehote posledných troch rokov a to medzi osobami blízkymi, nakoľko E. Z. a odporkyňa sú súrodencami, teda osobami, ktoré sa považujú za blízke. Dôvodil, že napádaný úkon je jednoznačne úkonom smerujúcim k zmareniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky navrhovateľa, nakoľko týmto úkonom sa E. Z. zbavil svojho majetku, z ktorého by prípadne pohľadávka navrhovateľa mohla byť uspokojená a odporkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že E. Z. aj po uzavretí kúpnej zmluvy zo dňa 19.7.2011 vlastní majetok, ktorý by postačoval na úhradu vymáhateľnej pohľadávky navrhovateľa vo výške 41.000 eur, keď za takýto dôkaz nepovažoval zmluvu o pôžičke peňazí uzavretú medzi E. Z. a manželmi X., ktorá

okrem iného obsahovala aj ich prístupenie k záväzku E. Z. voči navrhovateľovi, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynul jednoznačný záver, že uvedenú zmluvu o pôžičke nie je možné považovať za platný právny úkon, ktoré skutočnosti sú podporené výpoveďou svedka E. Z., z ktorej vyplynulo, že manželom X. aj napriek tomu, že to je v zmluve uvedené neposkytol a neodovzdal sumu vo výške 41.000 eur. Odovzdal im iba list vlastníctva od ním vlastnených nehnuteľností, aby si títo vedeli vybaviť úver v banke, na základe čoho súd prvého stupňa dospel k názoru, že zmluva je neplatným právnym úkonom, nakoľko nikdy E. Z. manželom X. neodovzdal finančnú čiastku vo výške deklarovanej v zmluve, keď zmluva o pôžičke je tzv. reálnym kontraktom, kde vzájomné záväzky účastníkov zmluvy vznikajú reálnym odovzdaním dohodnutej finančnej čiastky a k žiadnemu takémuto odovzdaniu finančných prostriedkov nedošlo. Súd prvého stupňa taktiež nemal preukázanú nevedomosť navrhovateľky o úmysle jej brata E. Z. ukrátiť uspokojenie pohľadávky navrhovateľa, keď dôkazné bremeno bolo na odporkyňi, táto žiaden dôkaz neprodukovala a preto súd prvého stupňa vychádzal z toho, že ako osobe blízkej jej musel byť známy úmysel E. Z., keď navyše mala vedomosť o jeho zlej ekonomickej situácii a existencii dlhov, nakoľko sama tvrdila, že napádaný právny úkon bol medzi ňou a E. Z. uzavretý s cieľom splatenia dlhov E. Z. voči nej, nakoľko mu počas jeho podnikateľskej činnosti požičiavala finančné prostriedky. Odporkyňa síce trvala na svojich tvrdeniach vo všeobecnej rovine ale nešpecifikovala, v akom období a v akej výške poskytovala E. Z. pôžičky. Jej obranu považoval súd prvého stupňa za účelovú. Dôvodil ďalej, že i samotný obsah kúpnej zmluvy z 19.7.2011 svedčí o úmysle jej účastníkov zmariť uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky navrhovateľa, keď článkom III bolo zriadené vecné bremeno v prospech E. Z. spočívajúce v doživotnom bezplatnom užívaní nehnuteľnosti a to aj napriek tomu, že uvedené zmluvné dojednanie bolo dodatkom ku kúpnej zmluve zo dňa 12.12.2011 vyňaté. Svedeckou výpoveďou E. Z. bolo preukázané aj že tieto nehnuteľnosti naďalej výlučne užíva on a taktiež v zmysle článku VII ods. 3 kúpnej zmluvy bolo dohodnuté právo spätnej kúpy, podľa ktorého v lehote 20 rokov E. Z. môže nehnuteľnosť odkúpiť za 1 euro. Účelom odporkyne teda nebolo nehnuteľnosti vlastniť a realizovať svoje práva vlastníka tým, že bude s nehnuteľnosťami nakladať ako s vlastnými, ale úmyslom bolo znemožniť uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky navrhovateľa. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. (z. č. 99/1963 Zb. - Občiansky súdny poriadok v znení zmien a noviel) a procesne úspešnému navrhovateľovi priznal plnú náhradu trov konania, pozostávajúcu zo zaplateného súdneho poplatku za návrh vo výške 99,50 eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 318,79 eur (pozostávajúcich z odmeny za 4 úkony po 58,69 eur, 4 x režijný paušál po 7,63 eur a 20% DPH z celkovej hodnoty právnych úkonov v sume 53,06 eur a z náhrady hotových výdavkov 0,45 eur).

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podala v zákonnej lehote odvolanie odporkyňa. Dôvodila, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď napriek vykonaným dôkazom dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázala, že vo výrokovvej časti rozsudku súd vyslovil neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 19.11.2011 a to napriek tomu, že v uvedený deň zmluvu so svojím bratom neuzatvorila a z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 2.10.2012 vyplýva, že bola vyslovená neplatnosť zmluvy uzatvorenej dňa 15.12.2011, keď tu vidieť evidentný rozpor medzi vyhláseným rozsudkom a jeho písomným vyhotovením, pričom je potrebné upresniť, že kúpna zmluva bola medzi odporkyňou a E. Z. uzavretá dňa 19.7.2011, ktorej právne účinky nastali povolením vkladu do Katastra nehnuteľností Šaľa vedeným pod č. V 1205/11 dňa 15.12.2011. Taktiež poukázala na to, že text rozsudku sa od strany 7 druhý odsek zhora doslovne opakuje od strany 2 druhý odsek zdola. Poukázala ďalej na nesprávnosť rozsudku na strane 3 druhý odsek zhora, kde sa hovorí o tom, že dňa 19. júla 2011 E. Z. previedol vlastnícke právo na odporkyňu, keď v tejto súvislosti odkazuje na § 123 OZ, ktorý hovorí, že vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníckeho práva držať, užívať, požívať jeho plody, úžitky a nakladať s nimi, t.j. len a výlučne vlastník veci je oprávnený s vecou nakladať, pričom vlastníctvo prešlo na E. Z. dňom povolenia vkladu do katastra nehnuteľností, keď navrhovateľ bol so zavkladovaním vlastníckeho práva uzročený, nakoľko sám E. Z. odovzdal vkladu schopné listiny a E. Z. ako nadobúdateľ zabezpečil splatenie svojho záväzku tým, že uzavrel so svojimi dlžníkmi manželmi X. dohodu o prístupení k svojmu záväzku vo výške zodpovedajúcej ešte nezaplatenej kúpnej ceny, t.j. vo výške 41.000 eur. Z hľadiska uvedeného formulácia „napriek tomu previedol“ vyznie obviňujúco aj keď žiadny právny predpis ani dohoda účastníkov zmluvy o neprípustnosti prevodu nehnuteľnosti pred ich zaplatením nehovorí navyše, nakladať s vecou je výsostným právom vlastníka veci. Namietala ďalej obsah rozsudku na strane 3 druhý odsek, ktorý hovorí o tom, že z obsahu zmluvy vyplýva, že k prevodu vlastníckeho práva došlo za kúpnu cenu vo výške 30.000 eur, pričom táto bola zaplatená formou započítania záväzku, ktorý mal E. Z. voči odporkyňi, pričom výška tohto záväzku a rozsah započítania nie je v článku V uvedenej zmluvy bližšie špecifikovaný, keď toto tvrdenie považuje za

nepravdivé, keď suma je dostatočne určitá, v celej výške sa započítala s peňažným záväzkom, ktorý v čase podpisu kúpnej zmluvy reálne mal E. Z. voči odporkyni. Započítanie napokon nevyžaduje ani výšku započítania ani rozsah, požaduje len prejav smerujúci k započítaniu vzájomných pohľadávok, ktoré sa stretli, ktorý bol vzájomne dohodnutý v zmluve oboma účastníkmi v článku V kúpnej zmluvy. Namietal i nesprávne zaobranie sa vecným bremenom, ktoré bolo napokon dodatkom zo zmluvy vylúčené a nikdy platne zriadené nebolo. Ďalej namietla i súdom prvého stupňa tvrdenú skutočnosť, že svedok potvrdil, že ku dňu svojej výpovede nevlastní žiaden majetok ako i k okolnosti, že pri pôžičke manželom X. žiadne konkrétne peniaze neposkytol, odovzdal im iba list vlastníctva, keď súd prvého stupňa opomenul, že svedok viackrát upozornil, že sa nepamätá na udalosti, ktoré sú predmetom konania, nakoľko sa stali pred značne dlhou dobou a to, že nevlastní žiaden majetok neznamená, že nevlastní žiaden hmotný majetok, ktorý sám chápe v zmysle slova majetok, pričom pohľadávku z titulu zmluvy o pôžičke nechápe ako majetok v pravom slova zmysle, ale ako záväzok zo strany svojich dlžníkov. Za zarážajúce považovala skutočnosť, že súd prvého stupňa sa zaoberal len jednou z odpovedí svedka a ostatné odpovede o odovzdaní peňazí nebral do úvahy a povýšil svedeckú výpoveď nad listinný dôkaz a to zmluvu o pôžičke s úradne overenými podpismi dlžníkov. Spochybnila i záver súdu prvého stupňa, že napádaný právny úkon je úkonom smerujúcim k zmareniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky navrhovateľa, nakoľko týmto úkonom sa E. Z. zbavil svojho majetku, keď ona údajne žiadnym spôsobom nepreukázala, že by aj po uzavretí kúpnej zmluvy jej brat vlastnil majetok, ktorý by postačoval na úhradu vymáhateľnej pohľadávky, keď takéto konštatovanie nie je podložené žiadnym relevantným dôkazom, nie je odôvodnené čím a ako tento právny úkon ukracuje uspokojenie veriteľa, čo a v akej výške z majetku ušlo. Dodala, že navrhovateľovi neprináleží právo určovať, z ktorého majetku dlžníka bude uspokojený. Konštatovanie súdu prvého stupňa, že týmto úkonom sa E. Z. zbavil svojho majetku je mylné, zavádzajúce, nakoľko zbaviť sa majetku znamená zmenšiť svoj majetok bez adekvátneho protiplnenia, no kúpna zmluva za obvyklú cenu je právnym úkonom s ekvivalentným plnením a nie zbavením sa majetku a navyše súd neprípustne otočil dôkazné bremeno na ňu ako odporkyňu. Opakovane uviedla, že došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o pôžičke medzi manželmi X. a E. Z., keď svedok E. Z. viackrát uviedol, že spoločne so svojimi dlžníkmi boli v Tatrabanke, kde k odovzdaniu peňazí došlo, čo potvrdili aj jeho veritelia úradne uverenými podpismi na zmluve o pôžičke zo dňa 27.5.2011. Taktiež nesúhlasila ani so záverom súdu prvého stupňa, že mala vedomosť o úmysle ukrátiť uspokojenie pohľadávky navrhovateľa a to najmä z dôvodu, že zmluva o pôžičke v čase uzavretia kúpnej zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania reálne existovala a nebola nikým a ničím spochybnená, takže úmysel E. Z. ukrátiť svojho veriteľa žiadny nebol, z čoho vyplýva, že odporkyňa o takomto úmysle nemohla mať žiadnu vedomosť, keďže taký úmysel neexistoval. Taktiež nesúhlasila s tým, že jej obranu týkajúcu sa jej pôžičiek E. Z. súd prvého stupňa považoval za účelovú, keďže zmluva o pôžičke bola uzavretá ústne, nebola predmetom tohto konania a nepovažovala za nutné presne špecifikovať jednotlivé plnenia, keďže ich bolo viac a v rôznych časových obdobiach. Nesúhlasila ani s tým záverom súdu prvého stupňa, že by jej úmyslom pri uzatváraní kúpnej zmluvy nebolo nehnuteľnosti vlastniť, ale bolo ich úmyslom znemožniť uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky navrhovateľa. Dodala, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy zo dňa 19.7.2011 mal dlžník navrhovateľa E. Z. dvoch veriteľov a to navrhovateľa a odporkyňu a majetok, ktorý tvorili nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom uvedenej kúpnej zmluvy a majetkové právo vo forme pohľadávky svojich veriteľov vyplývajúce zo zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 27.5.2011, ktorá obsahuje aj dohodu o pristúpení dlžníkov k záväzku E. Z., ktorý má voči navrhovateľovi a to vo výške zhodujúcej sa s jeho záväzkom voči navrhovateľovi. Dodala, že kúpna zmluva zo dňa 19.7.2011 bola uzavretá s odporkyňou ako zmluva odplatná za cenu, ktorá jednoznačne predstavuje ekvivalentné plnenie zo strany odporkyne a v tejto súvislosti poukázala na znenie § 42b ods. 4 OZ. Záverom dodala, že v konaní neboli splnené základné podmienky pre vyslovenie neplatnosti právneho úkonu súdom, t.j. navrhovateľ nepreukázal úmysel svojho dlžníka ukrátiť ho na jeho právach. V konaní bolo preukázané, že dlžníkovi navrhovateľa aj po prevode vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam zostal dostatok majetku na uspokojenie navrhovateľa. Právny úkon, ktorý je predmetom tohto konania bol urobený ekvivalentným protiplnením čím z majetku dlžníka navrhovateľa nič neušlo, dlžník navrhovateľa len usporiadal veci tak, aby bol v celom rozsahu upokojený každý z jeho veriteľov. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a návrh v celom rozsahu zamietol a v prípade, že rozsudok potvrdí, aby vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení (správne rozsudku), že je prípustné dovolanie pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba, odporkyňa (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie odporkyne nemožno považovať za dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa treba považovať za vecne správny a ako taký ho potvrdiť (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisu predchádzajúcemu takémuto rozhodnutiu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Svoje rozhodnutie potom aj náležite, podrobne, logicky odôvodnil. Odvolaciemu súdu takto ostával len veľmi malý priestor na dopĺňanie argumentácie poatej už do odôvodnenia napadnutého rozsudku a pretože i takéto dopĺňanie by sa tu mohlo diať nanajvýš v rovine rozvíjania už uvedených dôvodov, v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň poukazuje.

Odporkyňa svoje odvolanie odôvodnila v podstate tým, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.). Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 132 O. s. p., pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú ani inak nevyšli počas konania najavo alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, dôležitosti, zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor alebo ktoré odporujú ustanoveniam § 122 až 135 O. s. p. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. je daný, ak súd prvého stupňa posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo právnu normu síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Podľa § 42a ods. 1, 2, 3 OZ veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený (1). Odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať (2). Odporovať možno tiež právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a

a) osobou jemu blízkou (§ 116 a 117),

b) právnickou osobou, v ktorej má dlžník alebo osoba uvedená v písmene a) majetkovú účasť aspoň 10% v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon,

c) právnickou osobou, v ktorej je dlžník alebo osoba uvedená v písmene a) štatutárnym orgánom alebo členom štatutárneho orgánu, prokuristom alebo likvidátorom,

d) právnickou osobu, v ktorej má osoba uvedená v písmene c) majetkovú účasť aspoň 34% v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon,

alebo ktorý dlžník urobil v uvedenom čase v prospech osôb uvedených v písmenách a), b), c) alebo d); to však neplatí, ak druhá strana preukáže, že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa (3).

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O.s.p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O.s.p..

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil. Súd prvého stupňa je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o dôvodnom nároku navrhovateľa, keď mal okresný súd preukázané, že odporovateľným úkonom - kúpnu zmluvou, došlo k ukráteniu veriteľa dlžníka (navrhovateľa). Rozhodnutie súdu prvého stupňa je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís súd prvého stupňa dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a aj spravodlivé. Odporkyňa v odvolaní neuvádza žiadne nové relevantné skutočnosti a nepredložila ďalšie nové dôkazy, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa sa správne v odôvodnení svojho rozhodnutia zameril len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Súd prvého stupňa správne právne odôvodnil prečo návrhu vyhovel, ak mal za preukázané, že dlžník - brat odporkyne, uzavretím kúpnej zmluvy s odporkyňou ukrátil veriteľa, teda navrhovateľa, pričom o úmysel ukrátiť veriteľa ide vtedy, ak dlžník právnym úkonom chce ukrátiť svojho veriteľa, alebo ak vedel, že právnym úkonom môže ukrátiť veriteľa a pre prípad, že ho ukráti, bol s tým uzrozumený. Dlžník vzhľadom na to, že nemal iný majetok a jediný majetok, ktorý mal, a z ktorého by mohol uspokojiť pohľadávku navrhovateľa nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území X. a ktoré sú vedené Správou katastra Šaľa na LV č. XXX ako parc. registra „C“ č. XXXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 405 m², parcela registra „C“ č. XXXX/X - záhrady o výmere 434 m², parcela registra „C“ č. XXXX/X - záhrady o výmere 54 m² a stavba súpisné č. XXXX - rodinný dom postavený na parc. č. XXXX tento previedol kúpnu zmluvou na inú osobu, musel byť uzrozumený s tým, že veriteľ - navrhovateľ si pohľadávku voči nemu nebude môcť uspokojiť prípadnou exekúciou na jeho majetok, čím bola preukázaná skutočnosť, že dlžník nebude môcť uspokojiť pohľadávku navrhovateľa. Súd prvého stupňa dôsledne skúmal, či odporkyňa, ako osoba blízka dlžníkovi - jeho sestra, mohla alebo nemohla rozpoznať úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa pri náležitej starostlivosti. Na základe dostatočne vykonaného dokazovania správne vyhodnotil, ak uzavrel, že odporkyňa nepreukázala, že by vyvinula nejaké úsilie k poznaniu úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa, postoj zo strany odporkyne bol pasívny najmä vzhľadom k tomu, že odporkyňa vedela, že sa bratovi v podnikaní nedarí a už viackrát mu požičala. Nie je preto náležitou starostlivosťou, ak si nezisťovala, či jej brat nie je dlžník. Navrhovateľ mal voči bratovi odporkyne vymáhateľnú pohľadávku vo výške 41.000 eur a jediný majetok väčšej hodnoty, z ktorého by navrhovateľ mohol uspokojiť svoju pohľadávku, práve brat odporkyne previedol na svoju sestru - teda osobu blízku s tým, že táto nepreukázala, že by vyvinula nejaké úsilie k poznaniu úmyslu dlžníka, teda jej brata ukrátiť veriteľa.

K odvolacej námietke odporkyne, že o úmysle svojho brata ukrátiť navrhovateľa nemala vedomosť, odvolací súd dodáva nasledovné: Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba blízka dlžníkovi vykonal s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý tu v dobe odporovaného právneho úkonu musel byť, z ich výsledku spoznala, teda, aby sa o tomto úmysle dozvedela. Nie je pritom významné,

či dlžník týmto právnym úkonom plnil svoj morálny alebo právny záväzok. Úspešná obrana odporkyne, osoby blízkej dlžníkovi podľa ust. § 42a ods. 2 OZ, spočíva nielen v jej tvrdení, že o úmysle dlžníka ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, ale aj v tvrdení a preukázaní toho, že o tomto úmysle nevedela a ani nemohla vedieť, hoci vyvinula „starostlivosť“ na spoznanie tohto úmyslu dlžníka a išlo o „náležitú starostlivosť“. Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba dlžníkovi blízka vykonala so zreteľom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý tu v čase odporovaného právneho úkonu objektívne vzaté musel byť, s jej výsledkom spoznala (viď i rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 978/2007). Aj odvolací súd preto uzatvára, že odporkyňa v tomto zmysle nepreukázala, že by uvedenú aktívnu činnosť, nejaké úsilie k poznaniu úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa vyvinula, i preto odvolanie odporkyne odvolací súd považuje za nedôvodné.

Odvolací súd sa plne stotožnil i s rozhodnutím súdu prvého stupňa v časti trov konania, ktoré boli správne priznané v konaní úspešnému navrhovateľovi, boli priznané v správnej výške za súdny poplatok a za účelne vynaložené náklady na trovy právneho zastúpenia.

Odvolací súd nariadil súdu prvého stupňa v zmysle § 222 ods. 3 a § 164 O.s.p. vykonať opravu svojho rozsudku, keď došlo k zrejmej chybe v písaní, v časti dátumu uzatvorenia kúpnej zmluvy. Zo samotného návrhu, z vyjadrení účastníkov, z odôvodnenia napadnutého rozsudku nepochybne vyplýva, že predmetom konania je neúčinnosť právneho úkonu - kúpnej zmluvy zo dňa 19. júla 2011 a len zrejmom chybou v písaní došlo k uvedeniu nesprávneho dátumu.

Napokon o trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. a i v odvolacom konaní úspešnému navrhovateľovi priznal riadne uplatnenú a vyčíslenú náhradu trov konania v sume 79,58 eur za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) v sume 58,69 eur, 1 režijný paušál 7,63 eur a 20 % DPH 13,26 eur.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.